

# РЕЙ БРЕДЪРИ НАМЕСА ВЪВ ВРЕМЕТО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Много късно през нощта старецът излезе от дома си с фенерче в ръка и попита малките момчета каква е причината за веселбата им. Малките момчета не отговориха, а се затъркаляха през листата.

Старецът се прибра в къщата си и седна разтревожен. Видя собствените си бледи ръце да треперят върху коленете му. Беше кожа и кости, а лицето му беше блед облак дъх, издишан срещу огледалото на полицата над камината.

Децата отвън тихо се смееха в купчините листа.

Той тихо изключи фенерчето и остана на тъмно. Не знаеше защо изобщо се дразни от някакви играещи деца. Но за тях беше късно да са навън в три през нощта и да играят. Беше му много студено.

Разнесе се звук от пъхане на ключ във вратата и старецът стана да види кой се мъчи да влезе в дома му. Вратата се отвори и влязоха млад мъж и млада жена. Погледнаха се нежно, хванали се за ръце, а старецът се ококори към тях и извика:

— Какво правите в дома ми?

— Ти какво правиш в нашия дом? — отговориха младият мъж и младата жена. — Хайде, старче, изчезвай!

И младият мъж хвана стареца за лакътя, претършува го да провери дали не е откраднал нещо и го изхвърли през вратата, след което затвори и заключи.

— Това е моята къща! Не можете да ме изхвърляте! — Старецът заблъска по вратата, след това остана в тъмната утрин и погледна към светлините в топлите прозорци и стаите горе. Раздвижиха се сенки, после светлините изгаснаха. Старецът повървя по улицата и се върна, а малките момченца, въргалящи се в леденостудената шума, пак не го забелязаха.

Стоеше пред къщата, гледаше как светлините се включиха и изключиха няколко хиляди пъти и тихо броеше.

Момче на около четиринадесет години изтича към къщата с футболна топка в ръка, отвори вратата, без да я отключва, и влезе.

След половин час, докато утринният вятър се засилваше, старецът видя как някакъв автомобил спря и от него слезе закръглена жена с тригодишно момченце. Докато вървяха по мократа поляна пред къщата, жената погледна към стареца.

— Вие ли сте, господин Терл?

— Да — автоматично отговори старецът, сякаш не искаше да я стряска. Но това си беше лъжа. Знаеше, че не е никакъв господин Терл. Господин Терл живееше по-надолу по улицата.

Светлините се запалиха и изгаснаха още няколко хиляди пъти.

Децата играеха в шумата.

Седемнадесетгодишен младеж, слабо миришещ на червило от отпечатъка върху брадичката му, подскачаше по улицата, почти се блъсна в стареца, извика „Извинете!“, взе входните стъпала на два скока и влезе.

Старецът стоеше, а градът наоколо бе потънал в сън. Тъмните прозорци, заспалите стаи, звездите, блещукащи през дърветата, свободно висящи от развяващите се клони, сякаш снежинки в студения въздух.

— Това е моят дом. Кои са тези хора, които непрекъснато влизат и излизат? — извика старецът към борещите се деца.

Вятърът задуха и разлюля голите дървета.

В годината, която беше двадесет и трета, къщата беше тъмна. Пред нея спря кола. От нея слезе майка със сина си Уилям, по онова време на три години. Уилям погледна потъналия в утринен сумрак свят, почувства как майка му го поведе към къщата и я чу да казва: „Вие ли сте, господин Терл?“. „Да“ — отговори някакъв старец, застанал в сенките до големия дъб, брулен от вятъра. Вратата се затвори.

В годината, която беше тридесет и четвърта, Уилям се върна тичешком в лятната нощ — усещаше футболната топка, ръцете си, усещаше как мрачната нощна улица се разгръща под краката му. По-скоро надуши, отколкото видя стареца, когато изтича покрай него. Никой не заговори. Прибра се вкъщи.

През тридесет и седма Уилям скачаше като антилопа по улицата. Усещаше миризмата на червило по лицето си, миризма на младост и свежест. Беше изпълнен с мисли за любовта и дълбоката нощ. Едва не събори непознатия старец, извика „Извинете!“ и изтича към вратата.

През четиридесет и седма пред къщата спря кола. Уилям си отдъхна, жена му седеше до него. Носеше хубав костюм от туид, беше уморен, от устата им се разнасяше слабият дъх на множеството питиета, които им бяха предложили, а те бяха приели. За миг чуха вятъра в клоните. Излязоха от колата, отключиха и влязоха. От

дневната се показа някакъв старец и извика: „Какво правите в дома ми?“. „Ти какво правиш в нашия дом? — отговори Уилям. — Хайде, старче, изчезвай!“ И с леко гадене, защото в стареца имаше нещо, от което през тялото му премина хлад, го претършува, изхвърли го през вратата, затвори и заключи. Отвън старецът извика: „Това е моята къща! Не можете да ме изхвърляте!“ Двамата с жена му угасиха лампите и си легнаха.

През двадесет и осма Уилям и другите момчета се бореха на поляната пред къщата, докато чакаха да дойде часът, когато по сините релси ще запуфти влакът и ще могат да гледат как пристига циркът. Лежаха в шумата, смееха се, ритяха се и се боричкаха. На поляната излезе старец с фенерче.

— Защо си играете на поляната ми по това време на нощта? — попита ги той.

— Кой си ти? — отвърна Уилям. За момент се обърка.

За един дълъг миг старецът замръзна пред въргалящите се в шумата момчета. След това изпусна фенерчето.

— О, скъпото ми момче. Зная, сега вече зная, зная! — Той се наведе да докосне момчето. — Аз съм ти и ти — това съм аз. Обичам те, мое скъпо момче, обичам те с цялото си сърце! Нека ти кажа какво ще ти се случи през идващите години! Само да знаеше! Името ми е Уилям — то е и твое име! И всички онези хора, влизаци в къщата, също са Уилям, те са ти, те са аз!

Мъжът потрепери.

— Как лети времето!

— Махай се — каза момчето. — Ти си луд.

— Но...

— Ти си побъркан! Ще извикам татко!

Старецът се отдръпна и се отдалечи.

Светлините в къщата светваха и угасваха. Момчетата се бореха тихо и тайно в шумата. Старецът стоеше в сянката на тъмната поляна.

Горе, в леглото си, през четиридесет и седма, Уилям Латинг не можеше да заспи. Седна, запали цигара и погледна през прозореца. Жена му също бе будна.

— Какво има?

— Онзи старец — каза Уилям Латинг. — Мисля, че още е там. Под дъба.

— О, едва ли — каза жена му.

Уилям дръпна от цигарата си и каза:

— Кой са онези деца?

— Какви деца?

— Долу на поляната. Ама че време са намерили да се въргалят в шумата!

— Сигурно са момчетата на Морън.

— Глупости! По това време? Изключено.

Стоеше до прозореца със затворени очи.

— Чу ли нещо?

— Какво?

— Бебешки плач. Някъде наблизо...

— Нищо не чувам.

Тя също се заслуша. И на двамата им се стори, че чуват някой да тича по улицата, след това дръжката на вратата се завъртя. Уилям Латинг отиде в дневната и погледна надолу към стълбите, но не видя никого.

През тридесет и седма Уилям влезе и видя мъж по бельо и с цигара в ръка — стоеше горе на стълбите и го гледаше.

— Ти ли си, татко?

Никакъв отговор. Мъжът горе въздъхна и отстъпи назад в тъмното. Уилям отиде в кухнята и се нахвърли върху хладилния шкаф.

Децата се бореха в меката тъмна шума.

— Слушай — каза Уилям Латинг.

Двамата с жена му се заслушаха.

— Това е онзи старец — каза Уилям. — Плаче.

— Защо?

— Защо плачат хората? Може би е нещастен.

— Ако на сутринта е още там, извикай полицията — каза жена му в тъмното.

Уилям Латинг се извърна от прозореца, угаси цигарата, легна и се взря в сенките на тавана, които безмълвно примигваха отново и отново, хиляди пъти.

— Не — накрая каза той. — Няма да извикам полицията.

— Защо?

Той почти възкликна.

— Не мога да го направя. Просто не мога.

Двамата лежах. Чу се тих плач, вятърът задуха и Уилям Латинг знаеше, че единственото, което трябва да направи, ако иска да види борещите се в ледената шума момчета, е да се пресегне, да дръпне завесата и да погледне. Те щяха да са там, долу, и щяха да се боричкат, докато небето не избледнее на изток.

С цялото си сърце, душа и кръв му се искаше да излезе и да легне в шумата заедно с тях, и да се зарови в шумата с насълзени очи. Можеше да излезе още сега...

Вместо това се обърна и не можа да затвори очи, не можа да заспи.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.